

Sygn. akt I C 243/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 września 2016 roku

Sąd Okręgowy w Sieradzu I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Katarzyna Powalska

Protokolant: st. sekr. sąd. Iwona Bartel

po rozpoznaniu w dniu 16 września 2016 roku w Sieradzu

na rozprawie

sprawy z powództwa Banku (...) S.A. z siedzibą w W. I Oddział w W.

przeciwko pozwanym W. N. i L. N.

o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną

1. uznaje za bezskuteczną wobec powoda Banku (...) S.A. z siedzibą w W. I Oddział w W. umowę darowizny z dnia 25 października 2010 roku zawartą przed notariuszem I. K. za numerem Rep. A. Nr (...), zawartą pomiędzy E. S. a W. N. i L. N., obejmującą nieruchomości położoną w O. przy ulicy (...), stanowiącej działkę oznaczoną w ewidencji nr (...), dla której Sąd Rejonowy w Wieluniu prowadzi księgę wieczystą KW nr (...), wobec ochrony wierzytelności powoda wynikającej z tytułu wykonawczego w postaci bankowego tytułu egzekucyjnego z dnia 16 marca 2011 roku, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności mocą postanowienia Sądu Rejonowego w Wieluniu z dnia 16 maja 2011 roku w sprawie I Co 662/11;

2. zasądza od pozwanych W. N. i L. N. solidarnie na rzecz powoda Banku (...) S.A. z siedzibą w W. I Oddział w W. kwotę 11.672 (jedenaście tysięcy sześćset siedemdziesiąt dwa) złote tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym 7.200 (siedem tysięcy dwieście) złotych jako zwrot kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 243/15

UZASADNIENIE

W dniu 17 września 2015 r. powód Bank (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł pozew przeciwko W. N. i L. N. o uznanie za bezskuteczną wobec powoda umowę darowizny nieruchomości położonej w O., przy ul. (...), dla której Sąd Rejonowy w Wieluniu V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr KW (...), zawartą przez pozwanych W. N. i L. N. z E. S. w akcie notarialnym sporządzonym przez notariusza I. K. w Kancelarii Notarialnej w W., przy ul. (...) w dniu 25 października 2010 r. za nr rep. A nr (...). Powód wniósł również o zasądzenie od pozwanych na jego rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu swego pozwu podniósł, że w dniu 08 grudnia 2009 r. udzielił E. S. prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w O., przy ul. (...) kredytu w rachunku bieżącym na podstawie umowy nr (...). Zgodnie z tą umową termin spłaty kredytu przypadał na dzień 30 listopada 2010 r. Kredyt pomimo kierowanych wezwań do zapłaty nie został spłacony. W związku z powyższym powód po uzyskaniu tytułu wykonawczego wszczął postępowanie egzekucyjne z całego majątku pozwanej. Postanowieniem Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wieluniu J. S. z dnia 31 grudnia 2013 r. przedmiotowa egzekucja została umorzona jako bezskuteczna.

W toku prowadzonych czynności powód ustalił, że przed upływem terminu spłaty kredytu pozwana zbyła nieodpłatnie najcenniejszy składnik swojego majątku w postaci nieruchomości położonej w O. przy ul. (...), dla której Sąd Rejonowy w Wieluniu prowadzi księgę wieczystą nr SR 1W/ (...), na rzecz swoich rodziców W. i L. N.. W dniu dokonania powyższej czynności dłużniczka E. S. posiadała wiedzę o istnieniu swego zobowiązania wynikającego z tytułu udzielonego kredytu i konieczności jego spłaty za niespełna dwa miesiące. Dłużniczka musiała więc liczyć się z tym, że w przypadku braku spłaty tego kredytu, wierzyciel będzie dochodził zaspokojenia przysługujących mu wierzytelności z jej majątku. Przedmiotowa czynność prawna przeniesienia nieruchomości na podstawie powołanej powyżej umowy darowizny została więc dokonana za świadomością pokrzywdzenia powoda, albowiem E. S. na podstawie powołanej umowy darowizny przeniosła własność przedmiotowej nieruchomości na rzecz swoich rodziców, tj. W. i L. N.. Oczywisty jest fakt, że wskutek omawianej czynności prawnej dłużniczka stała się niewypłacalna, (pозew k. 2-3).

W odpowiedzi na pozew pełnomocnik pozwanych W. i L. N. wniósł o oddalenie powództwa z powołaniem się na treść art. 5 k.c. oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanych kosztów postępowania. W uzasadnieniu swego pisma pełnomocnik pozwanych przyznała okoliczności faktyczne wskazane w pozwie odnośnie zawarcia umowy kredytowej pomiędzy E. S. a powodem oraz braku dokonania spłaty zaciągniętego kredytu. Dodatkowo strona pozwana podniosła, iż przedmiotowa nieruchomość została nabyta przez dłużniczkę E. N. w roku 2004, a środki finansowe na nabycie przedmiotowej nieruchomości zostały przekazane przez ojca E. L. N.. Nieruchomość powyższa została nabyta przez E. N. przed zawarciem przez nią związku małżeńskiego tak, aby nieruchomość wchodziła w skład jej odrębnego majątku i miała stanowić dla niej zabezpieczenie na przyszłość. W związku z wystąpieniem kryzysu w małżeństwie dłużniczki, pozwani zdecydowali, aby E. N. przeniosła własność nieruchomości na rodziców, który z uwagi na poniesiony nakład finansowy na zakup nieruchomości, faktycznie byli jej właścicielami. Taki był cel sporządzenia umowy darowizny. W ocenie pełnomocnika pozwanych, dłużniczka zawierając umowę darowizny nie działała świadomie w celu pokrzywdzenia wierzycieli zwłaszcza, że zaciągnięty kredyt bankowy nie był jeszcze wymagalny. Z tych też względów, w ocenie pełnomocnika pozwanych, w sprawie niniejszej powinien znaleźć zastosowaniem art. 5 k.c., gdyż zasady współżycia społecznego w niniejszej sprawie powodują, iż roszczenie banku powinno być uznane za niezasadne. Dodatkowo pełnomocnik podniósł, że dłużniczka wystąpiła do banku z inicjatywą zawarcia ugody celem uzgodnienia warunków spłaty zaciągniętego kredytu, (odpowiedź na pozew k. 108-109).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

W dniu 08 grudnia 2009 r. powód Bank (...) S.A. z siedzibą w W. udzielił E. S. prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w O., przy ul. (...) kredytu w rachunku bieżącym na podstawie umowy nr (...). Zgodnie z w/w umową termin spłaty zaciągniętego kredytu przypadał na dzień 30 listopada 2010 r. (dowód: kserokopia umowy kredytu nr (...) k. 32-36).

W dniu 25 października 2010 r. przed Notariuszem I. K., prowadzącą Kancelarię Notarialną w W. przy ul. (...) dłużniczka E. S. oraz jej ojciec L. N. zawarli umowę darowizny mocą której E. S. darowała swojemu ojcu niezabudowaną nieruchomość składającą się z działki oznaczonej w ewidencji gruntów numerem (...), o obszarze 0,0743 ha, położoną w miejscowości O., w gminie O., w powiecie (...), w województwie (...), dla której Sąd Rejonowy w Wieluniu V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą o numerze (...), przy zaznaczeniu, że przedmiot umowy objęty będzie małżeńską wspólnością ustawową, w jakiej obdarowany pozostaje z żoną (a matką darującej) W. N., (dowód: wypis aktu notarialnego z dnia 25.10.2010 r. sporządzonego przed notariuszem I. K. nr rep. A 4470/2010 k. 82-84, odpis zupełny Księgi Wieczystej nr (...) k. 41-43).

Zaciągnięty przez E. S. kredyt pomimo kierowanych wezwań do zapłaty nie został przez dłużniczkę spłacony. W związku z powyższym powód Bank (...) S.A. z siedzibą w W. po uzyskaniu tytułu wykonawczego w postaci bankowego tytułu egzekucyjnego z dnia 16 marca 2011 r., zaopatrzonego w klauzulę wykonalności mocą postanowienia Sądu Rejonowego w Wieluniu z dnia 16 maja 2011 r. w sprawie (...), wszczął postępowanie egzekucyjne z całego majątku E. S.. Postanowieniem Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wieluniu J. S. z dnia 31 grudnia 2013 r. przedmiotowa egzekucja została umorzona jako bezskuteczna, (dowód: wyciąg z ksiąg bankowych Banku (...) S.A. k.

44, kserokopia Bankowego Tytułu Egzekucyjnego z dnia 16 marca 2011 r. k. 37, kserokopia odpisu postanowienia Sądu Rejonowego w Wieluniu z dnia 16 maja 2011 r. k. 38, kserokopia postanowienia Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wieluniu z dnia 31.12.2013 r. k. 40).

Ponieważ w toku podjętych czynności wierzyciel pozyskał informację, że dłużniczka na podstawie powołanej wyżej umowy darowizny przeniosła własność nieruchomości na swoich rodziców, dlatego też w dniu 17 września 2015 r. Bank (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł pozew przeciwko W. N. i L. N. o uznanie za bezskuteczną wobec powoda umowy darowizny nieruchomości położonej w O., przy ul. (...), dla której Sąd Rejonowy w Wieluniu V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr KW (...), zawarta przez pozwanych W. N. i L. N. z E. S. w akcie notarialnym sporządzonym przez notariusza I. K. w jej Kancelarii Notarialnej w W., przy ul. (...) w dniu 25 października 2010 r. za nr rep. A nr (...), (pозew k. 2-3).

Postanowieniem z dnia 02 listopada 2015 r. w sprawie o sygn.. akt I C 243/15 Sąd Okręgowy w Sieradzu na wniosek powoda Banku (...) S.A. w W. udzielił zabezpieczenia poprzez ustanowienie zakazu zbywania i obciążania nieruchomości położonej w O., przy ul. (...), dla których Sąd Rejonowy w Wieluniu V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą o numerze: KW (...) i wpisanie tego zakazu do teje księgi wieczystej, (dowód: postanowienie Sądu Okręgowego w Sieradzu z dnia 02 listopada 2015 r. k. 59-60).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W przedmiotowej sprawie powód Bank (...) S.A. w W. domagał się uznania za bezskuteczną w stosunku do niego umowy darowizny z dnia 25 października 2010 r. zawartej przed notariuszem I. K. (rep. A (...)), ponieważ została zawarta z pokrzywdzeniem powoda, któremu przysługuje przeciwko E. S. wierzytelność wynikająca z umowy kredytu w rachunku bieżącym z dnia 08 grudnia 2009 r. stwierdzona orzeczeniem sądowym.

Zgodnie z treścią art. 527 § 1 k.c. gdy wskutek czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową, każdy z wierzycieli może żądać uznania tej czynności za bezskuteczną w stosunku do niego, jeżeli dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli, a osoba trzecia o tym wiedziała lub przy zachowaniu należytej staranności mogła się dowiedzieć. Treść § 2 cytowanej normy stanowi, iż czynność prawna dłużnika jest dokonana z pokrzywdzeniem wierzycieli, jeżeli wskutek tej czynności dłużnik stał się niewypłacalny albo stał się niewypłacalny w wyższym stopniu, niż był przed dokonaniem czynności. Skarga pauliańska jest instytucją prawną, która w pewnych wypadkach zapewnia wierzycielowi ochronę przed nielojalnym zachowaniem dłużnika. Częstym sposobem na unikanie przez dłużników zapłaty zobowiązań jest wyzbywanie się majątku. Konstrukcja ochrony pauliańskiej oparta jest na instytucji względnej bezskuteczności czynności prawnej dokonanej przez dłużnika z pokrzywdzeniem wierzyciela (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2002 r., II CKN 1336/00, LEX nr 55083). Ochrona ta polega na możliwości zaskarżenia przez wierzyciela krzywdzącej go czynności prawnej celem uznania tej czynności za bezskuteczną względem niego. W razie uwzględnienia tego żądania przez sąd wierzyciel uzyskuje możliwość dochodzenia zaspokojenia od osoby trzeciej, będącej stroną czynności prawnej uznanej za bezskuteczną wobec skarżącego, z ograniczeniem do przedmiotów majątkowych, które wskutek zaskarżonej czynności wyszły z majątku dłużnika lub do niego nie weszły (B. Łubkowski (w:) Komentarz, t. II, 1972, s. 1244; Z. Radwański (w:) System prawa prywatnego, t. 2, s. 444 i n.; Z. Radwański, A. Olejniczak, Zobowiązania, 2008, s. 29 i n.; W. Czachórski, Zobowiązania, 2009, s. 905 i n.).

Na podstawie przywołanego przepisu można wyróżnić następujące przesłanki warunkujące możliwość skorzystania przez uprawnionego z ochrony pauliańskiej: 1) istnienie godnego ochrony interesu wierzyciela w postaci wierzytelności; 2) dokonanie przez dłużnika czynności prawnej z osobą trzecią; 3) pokrzywdzenie wierzyciela wskutek czynności prawnej dokonanej przez dłużnika; 4) dokonanie przez dłużnika czynności ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela; 5) uzyskanie wskutek tej czynności korzyści majątkowej przez osobę trzecią; 6) działanie osoby trzeciej w złej wierze.

Odnosząc powyższe do przedmiotowej sprawy należy stwierdzić, iż wszystkie wymienione wyżej przesłanki skargi pauliańskiej zostały spełnione.

Powód udzielił E. S. w dniu 08 grudnia 2009 r. kredytu w rachunku bieżącym. Na okoliczność tę spisana została umowa kredytu. Z jej treści wynika, iż termin spłaty tego zobowiązania przewidziano ostatecznie na 30 listopada 2010 r. Zaciągnięty przez E. S. kredyt pomimo kierowanych wezwań do zapłaty nie został przez dłużniczkę spłacony. W związku z powyższym powód Bank (...) S.A. z siedzibą w W. po uzyskaniu tytułu wykonawczego wszczął postępowanie egzekucyjne z całego majątku E. S.. Postanowieniem Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wieluniu J. S. z dnia 31 grudnia 2013 r. przedmiotowa egzekucja została umorzona jako bezskuteczna. Zgodnie z powyższym istnieje zatem wierzitelność przysługująca powodowi w stosunku do E. S..

Tymczasem w dniu 25 października 2010 r. przed Notariuszem I. K., prowadzącą Kancelarię Notarialną w W. przy ul. (...) dłużniczka E. S. oraz jej ojciec L. N. zawarli umowę darowizny, mocą której E. S. darowała swojemu ojcu niezabudowaną nieruchomość składającą się z działki oznaczonej w ewidencji gruntów numerem (...), o obszarze 0,0743 ha, położoną w miejscowości O., w gminie O., w powiecie (...), w województwie (...), dla której Sąd Rejonowy w Wieluniu V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą o numerze (...), przy zaznaczeniu, że przedmiot umowy objęty będzie wspólnością ustawową w jakiej obdarowany pozostaje z żoną (a matką darującej) W. N.,

Jak wskazał wierzyciel, wskutek zawartej umowy darowizny E. S. wyzbyła się jedynego składnika majątku jaki miała, albowiem w chwili darowania rodzicom nieruchomości nie miała innych ruchomości bądź nieruchomości i nie dysponowała żadnymi oszczędnościami. Dokonana darowizna wprowadziła ją więc w stan niewypłacalności. Dlatego można z całą pewnością stwierdzić, iż wskutek czynności prawnej dokonanej przez dłużnika pokrzywdzony został wierzyciel.

Nie można również przyjąć, iż E. S. nie miała świadomości pokrzywdzenia wierzyciela. Dla skuteczności skargi pauliańskiej nie jest konieczne, by w zamiarze dłużnika leżało pokrzywdzenie wierzycieli ani też by zamiar ten skierowany był przeciwko określonemu wierzycielowi. Wystarczy, że dłużnik ma świadomość pokrzywdzenia wierzycieli. Świadomość taka istnieje, gdy dłużnik wie, że na skutek czynności prawnej określone aktywa wyjdą z jego majątku i że z tego powodu wierzyciele będą mieli trudności z zaspokojeniem, a w konsekwencji nastąpi ich pokrzywdzenie (zob. A. Ohanowicz (w:) System prawa cywilnego, t. III, cz. 1, s. 948; M. Pyziak-Szafnicka (w:) System prawa prywatnego, t. 6, s. 1259). Do przyjęcia, że dłużnik dokonywał czynności ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli, wystarczy, by dłużnik takie pokrzywdzenie przewidywał w granicach ewentualności (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 12 maja 2005 r., I ACa 1764/04, OSA 2006, z. 3, poz. 8; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 18 marca 2010 r., V ACa 27/10; wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 22 sierpnia 2012 r., I ACa 816/11, LEX nr 1216401). Nie jest przy tym konieczne, aby świadomość pokrzywdzenia dotyczyła konkretnego wierzyciela, w szczególności tego, który wystąpił ze skargą pauliańską. Wystarczy świadomość dłużnika, że czynność prawna przez niego dokonana może spowodować pokrzywdzenie ogółu jego wierzycieli (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 19 listopada 1997 r., I ACa 737/97, Apel. W-wa 1998, nr 4, poz. 36; L. Stecki (w:) J. Winiarz, Komentarz, t. I, 1989, s. 537; W. Popiołek (w:) K. Pietrzykowski, Komentarz, t. II, 2009, s. 214). Biorąc pod uwagę fakt iż w dniu 08 grudnia 2009 r. E. S. zawarła umowę kredytu w rachunku bieżącym, którego nie spłacała, a w dniu 25 października 2010 r. tj. na około miesiąc przed ostatecznym terminem spłaty tego zobowiązania, przekazała nieodpłatnie rodzicom jedyny składnik majątku jaki posiadała, przyjmując należy, że zdawała sobie sprawę, iż jest niewypłacalna i Bank (...) S.A. w W. nie będzie miała z czego dochodzić zwrotu udzielonego kredytu. Przekazując nieruchomość położoną w O. przy ulicy (...) swoim rodzicom, „chroniła” ją przed swoim wierzycielem.

W wyniku zawartej umowy darowizny osoby trzecie, którymi są rodzice L. N. i W. N. uzyskały korzyść majątkową w postaci prawa własności nieruchomości składającej się z działki ewidencyjnej nr (...) położonej w O., dla której Sąd Rejonowy w Wieluniu V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...).

Zgodnie z § 3. art. 527 k.c. jeżeli wskutek czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli uzyskała korzyść majątkową osoba będąca w bliskim z nim stosunku, domniemywa się, że osoba ta wiedziała, iż dłużnik

działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli. W niniejszym stanie faktycznym osobami trzecimi, które uzyskały korzyść majątkową są osoby będące w bliskim z nim stosunku (rodzice dłużnika). Zgodnie zatem z domniemaniem prawnym wynikającym z przywołanego wyżej artykułu przyjąć należy, że osoby te wiedziały, iż dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli.

Opisane wyżej domniemanie może być wzruszone przez dowód przeciwny, osoba trzecia musiałaby udowodnić, że mimo bliskiej relacji z dłużnikiem nie wiedziała o zamiarze dłużnika pokrzywdzenia wierzycieli i nawet przy dołożeniu należytej staranności nie mogła się o tym dowiedzieć (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 7 grudnia 1995 r., I ACr 967/95, Wokanda 1996, nr 10, poz. 46). W przedmiotowej sprawie L. N. i W. N. nie przedstawili żadnych dowodów, które wskazywałyby, że nie wiedzieli o zobowiązaniach córki wobec Banku (...) S.A. w W.. Trzeba jeszcze zwrócić uwagę na treść art. 528 kc. Pozwani uzyskali korzyść majątkową bezpłatnie, bo w drodze darowizny. Powód może domagać się uznania czynności za bezskuteczną nawet wówczas gdyby pozwani nie wiedzieli i nawet przy zachowaniu należytej staranności nie mogli się dowiedzieć o długach ich córki i o tym, że celem tej umowy darowizny jest uniemożliwienie powodowi dochodzenia zasądzonej wierzytelności. Dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy nie mają większego znaczenia twierdzenia pełnomocnika pozwanych, iż nakład finansowy na zakup przedmiotowej nieruchomości w 2004 r. w imieniu E. S. wyłożyli rodzice dłużniczki W. N. i L. N. i to oni byli faktycznie jej właścicielami. Skoro bowiem rodzice dłużniczki zdecydowali się jej darować, jak twierdzą, określoną kwotę pieniędzy w celu zakupu wskazanej nieruchomości, to ze wszelkimi konsekwencjami prawnymi wynikającymi z takiej czynności. Nadto raz jeszcze podkreślić należy, że do dnia 25 października 2010 r. tj. dnia zawarcia przez dłużniczkę umowy darowizny z pozwanymi w księdze wieczystej nieruchomości jako właściciel widniało nazwisko dłużniczki E. S., co powoduje że wierzyciel miał pełne prawo wystąpić z roszczeniem o uznanie za bezskuteczną wobec niego wymienionej umowy darowizny i żądanie to w żaden sposób nie narusza treści art. 5 k.c. Nie mają jakiegokolwiek znaczenia w tej mierze twierdzenia pozwanej o konflikcie małżeńskim E. S. i chęci wyłączenia przedmiotowej nieruchomości od ewentualnego podziału jej majątku małżeńskiego, skoro nieruchomość od nabycia stanowiła składnik jej majątku osobistego. Zresztą kryzys małżeństwa zakończony rozwodem, według twierdzeń pozwanej, zaistniał około 4 lat temu, a kwestionowana darowizna miała miejsce w roku 2010. W. N. nie była w stanie logicznie wyjaśnić w tym kontekście dlaczego strony umowy darowizny zdecydowały o fackie dokonania kwestionowanej czynności właśnie w tym czasie, tuż przed upływem terminu spłaty zobowiązania kredytowego E. S.. To zaś jednoznacznie uprawnia do wniosku, że czynność nakierowana była na uniemożliwienie powodowemu bankowi skutecznego dochodzenia swojej wierzytelności. Brak jest w sprawie ze strony pozwanej jakichkolwiek racjonalnych argumentów, mogących mieć wpływ na wyeliminowanie którejkolwiek z cytowanych przesłanek uwzględnienia przedmiotowego powództwa.

Z uwagi na wyżej wskazane okoliczności należało uwzględnić powództwo jako w pełni uzasadnione, a to na mocy art. 528 kc w związku z art 527 kc.

O kosztach postępowania sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc zgodnie, z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony, a do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata. Zgodnie z § 2 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie wynagrodzenie adwokata w sprawie o wartości przedmiotu sporu powyżej 50.000 do 200.000 zł wynosi 7.200 zł. Ponadto pozwani zostali także obciążeni obowiązkiem zapłaty na rzecz Skarbu Państwa opłaty od pozwu w kwocie 4.455,00 zł, którą powód uiścił w całości oraz opłatą od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł zgodnie z przepisem art. 113 ust 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.